

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/140/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312208658
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1312208658.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: Y. U., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XX, F. proti žalovaným: 1/ R. T., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XX, F. a 2/ N. U., nar. X.X.XXXX, bytom H. XX, F., obom zastúpeným: JUDr. Andrej Gara, advokát, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava o určenie práva vecného bremena, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.7.2019, č.k. 44C/63/2012-311, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že žalobca je oprávnený z vecného bremena k stavbe - rodinný dom, súp.č. XXXX, postavenej na parcele registra „Z.“ č. XXXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 157 m2, zapísanej na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, kat. odbor pre obec F. - Y..Č.. W. Y., okres F. K., k.ú. U., ktoré spočíva v práve doživotného užívania predmetnej stavby.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 151n, § 151o ods. 1, § 129 ods. 1, § 130, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 78 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a vecne tým, že z výpisu z katastra nehnuteľností z LV č. XXXX, súd zistil, že žalovaná 1/ je vlastníčkou pozemkov a stavieb, ktoré sú evidované Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, pre okres F. K., obec: F. - Y.. Č.. W. Y., k. ú. U. - parc. č. XXXXX/XX o výmere 641 m2, druh pozemku: záhrady, parc. č. XXXXX/XX o výmere 157 m2, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/XX výmere 76 m2, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, stavba rodinný dom postavený na parc. č. XXXXX/XX so súp. č. XXXX, pričom v časti ťarchy je evidované vecné bremeno - doživotné užívanie nehnuteľností v prospech žalobcu podľa V - 39 59/95 zo dňa 22.05.1997, pvz: XXXX/XX (zmena podľa Z-2226/12 zo dňa 06.02.2012, vecným bremenom sú zaťažené pozemky parc. č. XXXXX/XX,XX,XX) a vecné bremeno v prospech žalovanej 2/ spočívajúce v práve doživotného užívania nehnuteľnosti: parc. č. XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX a stavby súp. č. XXXX na pozemku parc. č. XXXXX/XX podľa V-16391/11 zo dňa 12.7.2011. Ďalej zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sp. zn 12C 63/2012 sa žalobca žalobou zo dňa 9.7.2012 domáhal určenia, že je vlastníkom rodinného domu a pozemkov, zapísaných na LV č. XXXX v katastrálnom území U., vedených vo vlastníctve k žalovanej 1/ na základe kúpnej zmluvy, uzavretou so žalovanou 2/ s tým, že vlastníctva k rodinnému domu sa domáhal z titulu originárneho nadobudnutia vlastníctva zhotovením stavby; určenia vlastníctva k pozemkom sa domáhal z titulu vrátenia daru od žalovanej 2/, pričom kúpnu zmluvu, uzavretú medzi žalovanými považoval za neplatný právny úkon, keď vo vzťahu k domu žalovaná 2/ prevádzala vlastníctvo k veci, ktorej vlastníkom nebola a vo vzťahu k pozemkom označil za dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy skutočnosť, že žalovaná 2/ v rozpore s darovacou zmluvou previedla dar na tretiu osobu bez súhlasu žalobcu, zároveň túto zmluvu považoval za neplatnú z dôvodu simulácie darovacej zmluvy. V rozsudku č. k. 5Co/149/2015 -886 zo dňa 21.6.2016 krajský súd konštatoval, že hoci žalobca mal záujem užívať novopostavený

dom, tento nestaval s úmyslom mať ho pre seba; k stavbe preto nenadobudol vlastníctvo originárnym spôsobom (zhotovením novej veci), ale osoba, v prospech ktorej stavbu zhotovoval, teda žalovaná 2/; ďalej konštatoval, že žalobca sa (s ohľadom na nesprávny zápis vecného bremena na LV) nesprávne domnieval, že vecné bremeno zriadené k zbúranému domu trvalo naďalej i k novopostavenému rodinnému domu, pričom tento stav považoval za dostatočné zabezpečenie jeho záujmu na užívaní domu i pozemkov a až po tom, ako sa v žalovaná 1/ stala vlastníčkou sporných nehnuteľností, došlo k oprave zápisu vecného bremena tak, že v súlade s právnym stavom bolo vecné bremeno v prospech žalobcu vyznačené len k sporným pozemkom a táto zmena v zápise na liste vlastníctva viedla žalobcu k podaniu žaloby na súd o určenie, že ku stavbe má vecné bremeno in personam. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci (o určenie práva vecného bremena) skonštatoval, že je daný naliehavý právny záujem na žalobcom požadovanom určení, keď žalobca sa domnieval, že mu patrí právo zodpovedajúce vecnému bremenu užívania rodinného domu súp. č. XXXX, pričom tomu svedčil predchádzajúci zápis v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXXX. Mal za preukázané, že žalobca sa (s ohľadom na nesprávny zápis vecného bremena na LV) nesprávne domnieval, že vecné bremeno zriadené k zbúranému domu trvalo naďalej i k novopostavenému rodinnému domu. Uviedol, že pokiaľ žalobca na začiatku držby (od právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia v 2/1999) vykonával užívacie právo k novopostavenému rodinnému domu súp. č. XXXX, treba ho považovať za dobromyseľného držiteľa výkonu tohto práva, t. j., že bol dobromyseľný v presvedčení, že mu toto právo patrí, nakoľko mu svedčil zápis v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXXX. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal ďalšími predpokladmi vydržania a to, že nadobúdateľ je oprávneným držiteľom práva po celú vydržaciu dobu a nepretržitosť vydržacej doby. Konštatoval, že v konaní bolo medzi stranami sporu nesporné, že žalobca novopostavený rodinný dom užíval od jeho súdom právoplatne schválenej kolaudácie - t. j. od februára roku 1999 až do októbra 2006, kedy žalobca a žalovaná 1/ žili v spoločnej domácnosti a ďalšie obdobie výkonu užívacieho práva zo strany žalobcu t. j. od 11/2006 do konca vydržacej lehoty - do februára 2009 bola medzi stranami sporu spornou skutočnosťou. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania (s odkazom na jednotlivé dôkazy) zistil, že žalobca sa v októbri 2006 z rodinného domu vysťahoval, po tomto dátume sa žalobca do nehnuteľnosti sporadicky vracal, skladoval v nej nábytok a chladničky zo zrušených prevádzok, následne od roku 2007 vzťahy medzi žalobcom a žalovanými boli mimoriadne konfliktné, čo vyplýva z konaní evidovaných políciou, ktorých účastníkmi boli žalobca a žalovaná 1/, čo samo o sebe svedčí o tom, že nepretržité spolužitie strán sporu v jednom dome v období rokov 2007 až 2/2009 sa javí ako nereálne. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal bez akýchkoľvek pochybností, že jeho výkon užívacieho práva k novopostavenému domu trval nepretržite po zákonom vyžadovanú dobu - 10 rokov, t. j. v období od februára 1999 do februára 2009. V prípade žalobcu teda nebol splnený predpoklad vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a to - nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, v tomto prípade 10 rokov, s tým, že užívanie predmetu vecného bremena žalobcom na odkladanie nepotrebných vecí súd nepovažoval za výkon práva vecného bremena. Na záver uviedol, že sa stotožnil s argumentáciou žalovaných, keď žalobca sa v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12C 63/2012 domáhal určenia, že je vlastníkom novopostaveného rodinného domu, ktorý je predmetom tohto konania, čo sa vylučuje s tým, aby sa zároveň považoval za oprávneného z vecného bremena práva doživotného užívania k totožnému domu. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a priznal úspešným žalovaným náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi.

3. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že darovacou zmluvou previedol nehnuteľnosti na žalovanú 2/ a zároveň bolo v darovacej zmluve zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného užívania nehnuteľností v jeho prospech a hoci sa toto právo vzťahovalo k pôvodnému domu, po jeho zbúraní bolo predmetné vecné bremeno zapísané v katastri nehnuteľností aj po výstavbe nového domu. V odvolaní namietal pochybenie súdu prvej inštancie pri oboznamovaní a teda vykonávaní listinných dôkazov pripojených k žalobe, ktoré malo spočívať v tom, že hoci sa v písomnej zápisnici z pojednávania konanom dňa 10.10.2018 uvádzajú všetky dôkazy pripojené k žalobe, neboli všetky zákonným spôsobom vykonané, keďže listinné dôkazy - výpis z LV č. XXXX zo dňa 15.7.1997 a GP

zo dňa 12.3.1998 zákonná sudkyňa neoboznámila, neprečítala, teda nevykonala. Vo vzťahu k dôkazu - videozáznam zo dňa 15.7.2011 namietal, že tento kľúčový dôkaz sa v rozsudku vôbec nespomína a ide o tzv. opomenutý dôkaz, ktorý mal spolu s ďalšími dôkazmi význam pri hodnotení dôkazov súdom, pričom na základe získania tohto dôkazu upustil od vykonania ním pôvodne navrhnutých výsluchov svedkov. Ďalším pochybením podľa jeho názoru bolo, že súd prvej inštancie opomenul v rozsudku pri výpovedi svedkyne H. uviesť všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z jej výpovede, týkajúce sa predovšetkým udalostí v roku 2008, ktoré sú z hľadiska posúdenia plynutia vydržacej doby mimoriadne dôležité. Namietal, že súd prvej inštancie túto časť výpovede vôbec nezohľadnil pri vyhodnotení dôkazov, čím došlo aj k porušeniu zásady rovnosti strán konania. Poukázal aj na nesprávne označenie výpovede žalovanej 1/, ktorú súd prvej inštancie označil ako výpoveď žalovanej 2/. Z vyššie uvedených pochybení súdu prvej inštancie vyvodil, že dokazovanie deklarované v rozsudku nezodpovedá skutočnému stavu konania a tento selektívny prístup pri výbere dôkazov je neprípustný a protiústavný a časť rozsudku ohľadom vykonaných dôkazov a z toho vyplývajúcich skutkových zistení je zmätočná a v rozpore s § 204, § 191 a § 220 ods. 2 C.s.p. Podľa jeho názoru napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti stanovené v § 220 ods. 2 C.s.p., je nepresvedčivý a trpí aj vadami vnútornej rozpornosti. Poukázal na rozporné posúdenie otázky dobrej viery zo strany prvoinštančného súdu, ktorý na jednej strane konštatoval, že žalobcu je potrebné považovať za dobromyseľného držiteľa veci, v závere svojho rozhodnutia však uviedol, že domáhanie sa určenia vlastníckeho práva k domu v konaní sp.zn. 12C/63/2012 vylučuje, aby sa žalobca zároveň mohol považovať za oprávneného z vecného práva doživotného užívania totožného domu. Mal za to, že prvoinštančný súd nesprávne interpretoval závery rozsudku krajského súdu sp.zn. 5Co/149/2015 a napadnuté rozhodnutie je zároveň v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.4.2012, sp.zn. 4Cdo/110/2010, ktoré sa zaoberá konkurenciou týchto dvoch určovacích žalôb. Z rozhodnutia NS SR vyplýva, že ak sa mu v konaní sp.zn. 12C/63/2012 o určenie vlastníckeho práva nepodarilo preukázať vlastnícke právo k domu, nevylučuje to jeho dobrú vieru ako predpoklad vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu doživotného užívania domu. Upozornil tiež na to, že obe žaloby podal na súd až v roku 2012 na základe výmazu jeho práva doživotného užívania domu z katastra nehnuteľností, pričom dobrá viera ohľadom toho, že mu svedčí právo zodpovedajúce vecnému bremenu nebola ničím spochybnená počas celej vydržacej doby 10 rokov, ktorá uplynula pred podaním oboch žalôb. Namietal záver súdu prvej inštancie o tom, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca užíval dom od februára 1999 do októbra 2006, a že zvyšok obdobia (od novembra 2006 do konca vydržacej doby) bol medzi stranami sporný, ktorý záver je v rozpore s tvrdeniami žalobcu ako aj predloženými dôkazmi (výpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 10.10.2018, kolaudačné rozhodnutie). Z výpovede žalobcu vyplynulo, že užívanie domu začalo po ukončení stavebných prác v roku 1998, pričom aj z kolaudačného rozhodnutia zo dňa 30.4.1998 je zrejme, že stavba bola v tom čase dokončená a spôsobilá na užívanie, pričom stavba v občianskoprávnom ponímaní môže byť akýkoľvek dom vybudovaný a užívaný ešte pred kolaudáciou (vznik stavby nie je totožný s jej stavebnou dokončenosťou). Súd prvej inštancie na základe uvedeného podľa jeho názoru nesprávne uviedol, že začiatok užívania domu a teda začiatok plynutia vydržacej doby bol vo februári 1999, keďže táto doba začala plynúť už od vzniku domu ako stavby začiatkom roku 1998 (uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/149/2015). Odvolateľ namietal aj nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie plynutia 10-ročnej lehoty (nepretržitosť výkonu práva), keď z napadnutého rozhodnutia nemožno vyvodiť, čo považoval súd za žalobcove „sporadické vracanie do domu“ a v akých časových obdobiach sa tak dialo, čo považoval súd za „nepretržité spolužitie“, ktoré sa mu zdalo ako nereálne a aký výklad kľúčového zákonného pojmu „nepretržitá držba“ nehnuteľnosti po dobu 10 rokov použitý v ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyvodil. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že konfliktné vzťahy medzi stranami sporu znamenajú automaticky, že ich spolužitie v jednom dome je nereálne, nakoľko samotná konfliktnosť vzťahov osôb nevylučuje riadne užívanie, resp. držbu nehnuteľnosti. Poukázal na to, že držba je faktický stav, pri ktorej má držiteľ vec vo svojej moci, užíva túto vec a požíva plody a úžitky z tejto veci, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. V tomto smere súd prvej inštancie neuviedol výklad tohto pojmu s ohľadom na dostupnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že na vydržanie vecného práva stačí aj občasné užívanie nehnuteľnosti, ktoré môže byť spôsobené rôznymi skutkovými okolnosťami alebo, že prekážkou nie je ani to, že držiteľ dočasne vec neužíva, prípadne ju užíva iba občas. Podľa jeho názoru berúc do úvahy vyššie uvedené, ani dočasné neprespávanie v dome nemohlo mať za následok prerušenie vydržacej doby práva žalobcu, to znamená, že v konaní preukázal, že dom nepretržite užíval od začiatku roku 1998 až do leta 2011, kedy mu bolo zamedzené vo vstupe do domu, keď žalovaná 1/ v dome vymenila zámky, pričom ani táto skutočnosť neznamená, že dochádza k zastaveniu plynutia vydržacej doby. Vo vzťahu k tvrdeniu ohľadom odst'ahovania sa žalobcu z domácnosti v októbri 2006, uviedol, že toto nemalo trvalý charakter v zmysle opustenia domácnosti a odnesenia si vecí. V

tejto súvislosti poukázal na svoju výpoveď na pojednávaní dňa 10.10.2018, písomné podanie zo dňa 11.12.2012 ako aj na ďalšie dôkazy (list žalovanej 1/ zo dňa 25.9.2011, list právneho zástupcu žalovanej 1/ zo dňa 1.10.2012, rozhodnutie OR PZ v Bratislave III ČVS. ORP-136/NMV-B3-2011 zo dňa 24.1.2011, rozhodnutie OÚ Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-BA-OVVS3-2011/21809 zo dňa 20.12.2011, zápisnica z pojednávania zo dňa 20.7.2010 v konaní sp.zn. 38P/206/2007, časť výpovede svedkyne H., rozsudok KS v Bratislave sp.zn. 11Cop/57/2011). Mal za to, že z uvedených dôkazov je nepochybné, že splnenie podmienky vydržania spočívajúce v nepretržitom užívaní domu bolo splnené a preukázané. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie si nesplnil povinnosť hodnotiť navzájom si odporujúce dôkazy a zdôvodniť napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, nakoľko v napadnutom rozsudku len odkázal na niektoré dôkazy, avšak bez ich náležitého a jednotlivého hodnotenia vo vzájomnej súvislosti, pritom drvivá väčšina bola v prospech žalobcu. Konštatoval, že z vlastných prostriedkov postavil dom pre svoju dcéru za účelom jeho pokojného dožitia spolu s dcérou, pričom po vydaní rozhodnutia, ktorým súd zamietol jeho žalobu o určenie vlastníckeho práva k domu a s poukazom na toto konanie by ostal nielen bez vložených nie malých investícií do domu, ale aj bez strechy nad hlavou. Ďalej poukázal na to, že žalovaná 1/ nadobudla od dcéry dom aj s pozemkami v roku 2011 za sumu 1 000 eur, čo je zjavne neadekvátna suma vo vzťahu k nadobudnutému majetku, navyiac išlo o rozpor s darovacou zmluvou. Mal za to, že napadnutý rozsudok je nielen v rozpore s dobrými mravmi, ale aj so zásadou spravodlivosti, pretože je očividné, že žalovaná 1/ sa snaží zbaviť ťarchy spočívajúcej v žalobcovom vecnom bremene za účelom speňaženia domu aj s pozemkami (o čom svedčí aj žaloba o zrušenie vecného bremena k zastavanému a príľahlému pozemku k domu). Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alternatívne, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalované 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili písomným podaním zo dňa 10.1.2020, v ktorom uviedli, že vo vzťahu k nevykonaniu dôkazov majú za to, že tieto boli oboznámené a vykonané prečítaním, navyiac žalobca postup súdu na pojednávaní nenamietal a na otázku, či požaduje detailnejšie oboznámenie niektorých dôkazov, odpovedal záporne. V súvislosti s neuvedením DVD v napadnutom rozsudku konštatovali, že nie je pochybením súdu, ak v rozsudku vyslovene nerozoberá dôkaznú hodnotu predmetného DVD, nakoľko súd nie je povinný venovať osobitnú pozornosť množstvu nezmyselných dôkazov, z ktorých nevyplývajú pre konanie relevantné skutočnosti (z DVD vyplýva, že sa do domu žalobca vlámal). Vo vzťahu k upusteniu od svojich návrhov na dokazovanie poukázali na to, že rozhodnutie o procesnej stratégii a návrhy na doplnenie dokazovania sú výlučne vecou žalobcu a nemôže ho považovať za pochybenie súdu. Podľa ich názoru žalobca v odvolaní dezinterpretuje aj dokazovanie výsluchom svedkyne, relevantnosť výpovede ktorej na jednej strane spochybňuje a na strane druhej sa na ňu odvoláva. Tvrdenia žalobcu o vadách dokazovania považovali za absurdné a účelové. Ďalej konštatovali, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že rodinný dom užíval po dobu 10 rokov a súd prvej inštancie sa otázke dobromyseľnosti venoval len na dôvažok pre úplnosť. Poukázali na to, že ak mal žalobca za to, že je vlastníkom rodinného domu, nemohol mať zároveň dobromyseľne za to, že rodinný dom patrí dcére a on je oprávnený dom užívať ako cudziu vec titulom vecného bremena, ktorý záver je v súlade s relevantnou judikatúrou. Zároveň tvrdili, že rozhodnutie NS SR, na ktoré poukázal žalobca, sa vzťahuje na nesúvisiaci skutkový a právny stav - a to vydržanie vlastníckeho práva vs vydržanie vecného bremena (v tomto prípade sa žalobca v konaní sp.zn. 12C/63/2012 považoval za vlastníka domu titulom výstavby, preto nemôže v tomto konaní súčasne tvrdiť, že vedel, že dom patrí jeho dcére a on mal dom len užívať). Podľa ich názoru súd prvej inštancie postupoval logicky, konzistentne a v súlade s výsledkami dokazovania, ktoré správne právne posúdil. Namietali, že žalobca účelovo stotožňuje vznik rodinného domu ako veci a začatie jeho užívania, je však ťažko uveriteľné, že by žalobca obýval hrubú stavbu bez okien, dverí, omietok, podlahy a akéhokoľvek zariadenia. Tvrdili, že k užívaniu domu prišlo až po jeho kolaudácii z dôvodu absencie zariadenia a nie je pravdou, že žalobca v dome prespával z dôvodu, že niekto odcudzil okná, nakoľko žalobca neuhradil dodávateľovi okien a dverí za vykonané práce, preto dodávateľ demontoval zimnú záhradu, rám vchodových dverí a rámy 3 okien, o čom svedčí záznam z uzavretia mimosúdnej pokonávky zo dňa 11.3.1999. Upozornili, že v zmysle stavebného zákona možno stavbu užívať až po jej kolaudácii a akéhokoľvek užívanie pred kolaudáciou by bolo protizákonné. Ak by aj žalobca rodinný dom užíval pred jeho kolaudáciou, toto nemôže žalobcovi slúžiť na prospech pri údajnom dobromyseľnom vydržaní práva. Ak súd považoval za začiatok užívania domu deň právoplatnosti príslušného kolaudačného rozhodnutia, skutkový stav podľa ich názoru vykladal ešte výrazne v prospech žalobcu, pretože dom začal žalobca reálne užívať až neskôr. V súvislosti so skončením užívania domu poukázali na dôkazy

preukazujúce, že žalobca opustil dom v roku 2006 a už sa nikdy nevrátil, pričom skladovanie smetí v suteréne a terorizovanie žalovaných nemožno považovať za užívanie relevantné pre vydržanie vecného bremena. K namietanému nekonkretizovaniu pojmov „sporadické sa vracanie do domu“ a „nepretržité spolužitie“ zo strany súdu uviedli, že úlohou súdu nebola analýza žalobcových návštev v rodinnom dome, ale splnenie podmienok vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu zo strany žalobcu. Podľa ich názoru žalobca nepreukázal, že predmetný dom užíval dobromyseľne počas 10 rokov a nevyvrátil tvrdenie žalovaných vyplývajúce z dôkazov predložených v konaní o tom, že žalobca dom prestal užívať v novembri roku 2006. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

5. Žalobca sa následne vyjadril podaním zo dňa 27.5.2020, v ktorom vo vzťahu k dokazovaniu uviedol, že zápisnica z pojednávania zo dňa 10.10.2018 neodráža skutočný priebeh daného pojednávania a vykonaného dokazovania s tým, že výpis z LV č. XXXX zo dňa 15.7.1997 bol jedným z kľúčových dôkazov. Zároveň tvrdil, že súd nemusí doslovne citovať v rozsudku každý jeden dôkaz, ale musí uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, pričom nemôže vykonať selektívny výber vykonaných dôkazov za účelom podpory jeho záverov uvedených v rozhodnutí. Dôkaz - DVD záznam preukazoval nielen vybavenie domu ku dňu 15.7.2011, ale predovšetkým skutočnosť, že v roku 2011 žalobca býval v dome a teda vykonával svoje užívacie právo v zmysle vecného bremena. V súvislosti s upustením od vykonania dôkazov uviedol, že nejde o procesnú stratégiu, ale o to, že sa dôvodne spoliehal, že dôkaz - DVD záznam súd musí zohľadniť pri hodnotení všetkých v spore vykonaných dôkazov, pričom súd uvedený dôkaz vykonal, ale nezohľadnil pri hodnotení dôkazov. Uviedol, že v odvolaní poukázal na rozporný záver súdu ohľadom dobromyseľnosti, ktorému žalované nevenovali žiadnu pozornosť. Mal za to, že rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22Cdo/2887/2004 nie je na prejednávanej vec aplikovateľné, nakoľko je v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v súvisiacom konaní sp.zn. 12C/63/2012. Poukázal na to, že rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo/110/2010 rieši práve konkurenciu dvoch určovacích žalôb. Pokiaľ ide o začiatok obdobia užívania domu, upozornil, že jeho tvrdenie, že dom užíval už pred jeho kolaudáciou, žalované pred súdom prvej inštancie nepopreli, teda toto skutkové tvrdenie sa stalo nesporným, na čo bol súd povinný prihliadnuť s tým, že uvedená skutočnosť (užívanie domu žalobcom od roku 1998) vyplýva aj z rozsudku odvolacieho súdu sp.zn. 5Co/149/2015. Namietal, že žalované ničím nepreukázali svoje tvrdenie, že dom bol v marci 1999 neobývateľný, pričom dôkaz o neuhradení za vykonané práce mu nebol súdom zaslaný a nemožno naň ako na novotu prihliadať. V súvislosti s deklarovanou protizákonnosťou užívania stavby pred jej kolaudáciou poukázal na zásadnú diferenciaciu verejného a súkromného práva, pričom užívanie stavby bez kolaudácie môže založiť administratívnu zodpovednosť páchatel'a za priestupok či správny delikt, avšak z hľadiska občianskeho práva môže byť táto okolnosť relevantná pre posúdenie momentu začatia plynutia vydržacej doby. V závere vyjadrenia poukázal na závery NS ČR, v zmysle ktorých na vydržanie vecného práva stačí aj občasné užívanie nehnuteľnosti, ktoré môže byť spôsobené rôznymi skutkovými okolnosťami.

6. Žalované reagovali podaním zo dňa 6.6.2020, v ktorom poukázali na znenie § 204 C.s.p. s tým, že žalovaným boli oba dôkazy doručené spolu so žalobou a ich obsah nespochybňovali, pričom nevykonanie dôkazov spochybňuje žalobca, ktorý dôkazy predložil spolu so žalobou. Vo vzťahu k dôkazu - DVD záznam uviedli, že tento preukazuje jedinou skutočnosť, a to, že žalobca v dome nebýval, ale sa do neho vlámal. Podľa ich názoru žalobca po tom, čo bol v konaní sp.zn. 12C/63/2012 procesne neúspešný so žalobou o určenie vlastníckeho práva k domu, tento neúspech skúsil vyriešiť v tomto konaní účelovým a nepravdivým tvrdením o údajnej existencii vecného bremena k domu a o dobrej viere žalobcu. Zopakovali, že rozhodnutie NS SR zo dňa 6.4.2012 s prejednávanou vecou nesúvisí, nakoľko sa v ňom rieši konkurencia vydržania vlastníckeho práva vs vydržania vecného bremena. V ostatnom zopakovali svoju argumentáciu uvedenú v predchádzajúcom písomnom vyjadrení.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je podané dôvodne.

8. Podľa § 129 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba. Držať možno veci, ako aj práva, ktoré pripúšťajú trvalý alebo opätovný výkon.

9. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

10. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

11. Podľa § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe.

12. Podľa § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Práva zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

13. Súd prvej inštancie správne skúmal predpoklady nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu žalobcom, ktorými sú: 1. dobromyseľnosť držiteľa, 2. oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu, 3. uplynutie vydržacej doby, 4. spôsobilý predmet držby (vydržania), 5. spôsobilý subjekt. Vo vzťahu k dobromyseľnosti držiteľa (a teda aj k oprávnenosti držby) súd prvej inštancie na jednej strane vyvodil, že žalobcu je potrebné považovať za dobromyseľného držiteľa výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pretože bol dobromyseľný v presvedčení, že mu toto právo patrí, nakoľko mu svedčal zápis v katastri nehnuteľností. V závere svojho rozhodnutia však prvoinštančný súd uviedol, že domáhanie sa určenia vlastníctva k novopostavenému domu (v inom konaní) vylučuje možnosť, aby sa žalobca zároveň považoval za oprávneného z vecného bremena práva doživotného užívania k totožnému domu. V tomto smere možno prísvedčiť argumentácii odvolateľa, že rozsudok v tejto časti trpí vadou vnútornej rozpornosti, keď záver súdu prvej inštancie o dobromyseľnosti (nedobromyseľnosti) žalobcu nie je jednoznačný.

14. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo 49/2010, v ktorom bolo konštatované, že „dobromyseľnosť, ako vnútorný psychický stav, je potrebné objektivizovať s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých došlo k faktickému nakladaniu s vecou, resp. vykonávaniu práva pre seba. Z týchto okolností potom možno usúdiť, či držiteľ mohol, alebo nemohol rozpoznať, že mu vec alebo právo skutočne patrí. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú aj okolnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva (právneho titulu), teda tzv. uchopenia sa držby. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva“.

15. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že k vydržaniu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je potrebné, aby držiteľ vykonával obsah tohto práva v ospravedliteľnom omyle, že mu svedčí oprávnenie z vecného bremena. Pokiaľ súd prvej inštancie v danom prípade mienil vyvodiť dobromyseľnosť žalobcu, musel by konštatovať, že jeho držba sa opiera o tzv. domnelý právny titul, ktorým mohlo byť zmluvne zriadené právo doživotného užívania k pôvodnému rodinnému domu, zapísané v katastri nehnuteľností až do roku 2012, t.j. aj v čase zápisu novopostaveného domu. Záveru o ospravedliteľnom omyle by mohli svedčať aj ďalšie skutočnosti zistené v priebehu konania, a to oznámenie Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 19.9.2011, č. Pd 78/11-7 o vybavení podnetu (uistenie o platnom zápise vecného bremena v prospech žalobcu) ako aj postoj samotných žalovaných deklarovaný v kúpnej zmluve zo dňa 27.6.2011 (vyhlásenie predávajúceho o vecnom bremene v prospech žalobcu viaznúcom na nehnuteľnosti). Pokiaľ ide o záverečné konštatovanie prvoinštančného súdu v napadnutom rozhodnutí, ktoré je rozporné s jeho predchádzajúcou deklaráciou dobromyseľnosti žalobcovej držby práva, odvolací súd dospel k záveru, že (súčasný) domáhanie sa súdneho určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (k rodinnému domu) nevyklučuje preukázanie oprávnenej držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k totožnej nehnuteľnosti. Uvedený záver vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.4.2012, sp. zn. 4Cdo/110/2010, v ktorom bolo konštatované, že „Treba

však rozlišovať medzi tvrdením dobromyseľnosti a jej preukázaním, resp. medzi tvrdením o oprávnenej držbe veci alebo o oprávnenej držbe práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a preukázaním tejto oprávnenej držby. Súd (ako už bolo vyššie uvedené) nerozhoduje na základe tvrdení, ale na základe skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Pre záver o tom, či došlo k vydržaniu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, nie je preto určujúce to, že držiteľ (plniac si ako účastník konania svoju procesnú povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti) tvrdil oprávnenú držbu práva, spočívajúceho v prechádzaní cez cudzí pozemok a zároveň tvrdil aj svoju oprávnenú držbu tohto pozemku. Iba tvrdená konkurencia dobromyseľnosti (oprávnenej držby) nevylučuje oprávnenú držbu práva alebo oprávnenú držbu veci. Právne relevantné je len preukázanie tejto dobromyseľnosti (aj keď v rovnakom čase môže byť preukázaná len jedna alebo len druhá), pre danosť ktorej nie je postačujúce subjektívne presvedčenie držiteľa, ale objektívne posudzovanie tohto presvedčenia, a to aj keby bolo tvrdené ako logicky rozporné, t.j. vylučujúce sa, a to v tom zmysle, že držiteľ nemôže byť presvedčený, že je vlastníkom veci a zároveň, že jej vlastníkom nie je (že má len právo k cudzej veci).“ Podľa názoru odvolacieho súdu možno uvedené závery vziať aj na prejednávajúcu vec, a to aj napriek tomu, že vo veci posudzovanej najvyšším súdom išlo o konkurenciu vydržania vlastníckeho práva a vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. V prejednávanej veci žalobca tvrdí skutočnosti, ktoré majú preukazovať jeho oprávnenú držbu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k rodinnému domu, a teda vydržanie tohto práva, pričom v konaní pred Okresným súdom Bratislava III, sp. zn. 12C/63/2012 tvrdil (ale nepreukázal) svoje vlastníctvo k totožnému rodinnému domu titulom jeho výstavby. Ak žalobca súčasne viedol proti žalovaným obe súdne konania (o určenie vlastníckeho práva a o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu), týkajúce sa tej istej nehnuteľnosti, avšak v konaní o určenie vlastníckeho práva nepreukázal svoje tvrdenia ohľadom vlastníctva k nehnuteľnosti, nevylučuje ho to ako potencionálneho oprávneného držiteľa práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, keďže obsahom oboch práv (vlastníckeho práva a práva zodpovedajúceho vecnému bremenu doživotného užívania nehnuteľnosti) je užívanie nehnuteľnosti, či už ako vlastnej alebo cudzej. Samotné tvrdenia (nepreukázané) v jednom spore nemôžu diskvalifikovať stranu sporu v možnosti preukázať iné tvrdenia v inom spore. Vzhľadom na nejednoznačný záver súdu prvej inštancie bude potrebné, aby prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania opätovne posúdil dobromyseľnosť žalobcu ako držiteľa práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (z objektívneho hľadiska a na základe vykonaných dôkazov) a jednoznačným spôsobom vyjadril svoj záver o tejto otázke s prihliadnutím na právny názor vyslovený odvolacím súdom v súvislosti s konkurenčným tvrdením žalobcu v konaní o určení vlastníckeho práva k rodinnému domu.

16. Vo vzťahu k uplynutiu vydržacej doby a oprávnenosti držby po celú túto dobu je potrebné v prvom rade vyriešiť otázku nepretržitosti výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a spôsobu jeho výkonu. Obsahom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu - doživotného užívania nehnuteľnosti je užívanie dotknutej nehnuteľnosti. Toto právo musí držiteľ vykonávať pre seba, a musí ísť o trvalý a nepretržitý výkon práva po dobu stanovenú v zákone. Požiadavka nepretržitého užívania nehnuteľnosti však nemôže byť podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s elementárnymi potrebami praktického života, teda nemôže predpokladať taký výkon práva, ktorý by nebol v bežnom živote reálny. Je potrebné pripustiť, že aj občasný výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu môže naplniť požiadavku nepretržitého výkonu práva, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu. V každom prípade však nevykonávanie tohto práva v zmysle trvalého upustenia od jeho výkonu, musí byť v konaní pri skúmaní vydržania tohto práva, riadne preukázané. Je tiež potrebné zobrať do úvahy, že zabránenie vo výkone práva, v tomto prípade v užívaní nehnuteľnosti, nemôže mať za následok zastavenie plynutia vydržacej doby.

17. S ohľadom na odvolacie námietky žalobcu možno konštatovať, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní nepretržitosti výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, nebol dostatočným a presvedčivým spôsobom odôvodnený. Skutkové zistenie, že žalobca sa v roku 2006 z rodinného domu vystaňoval, vyvodil súd prvej inštancie s odkazom na dôkazy uvedené v bodoch 12., 15. a 17. a č.l. 292, pričom z obsahu súdneho spisu vyplýva, že ide o výsluch žalobcu a dôkazy predložené v konaní žalobcom - list žalovanej 1/ zo dňa 25.9.2011, list právneho zástupcu žalovanej 1/ zo dňa 1.10.2012, potvrdenie o pobyte z Registra obyvateľov zo dňa 22.10.2018, zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 21.8.2009 na OR PZ Bratislava III, ČVS: ORP-235/1-OVK-B3-2009, uznesenie zo dňa 7.10.2010, ČVS: ORP-1308/3-OSV-B3-2010, uznesenie zo dňa 24.1.2011, ČVS: ORP-136/NMV-B3-2011, informácia ku konaniam vedených na útvaroch OR PZ Bratislava III zo dňa 27.7.2012 a oznámenie o vybavení podnetu zo dňa 19.9.2011 Okresnou prokuratúrou Bratislava III. (bod 12.), výsluch svedkyne H. (bod 15.),

rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.9.2011, č.k. 11CoP/57/2011-581 (bod 17.) a zápisnica o trestnom oznámení zo dňa 5.12.2006. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že žalobca sa po vystaňovaní do nehnuteľnosti sporadicky vracal, s odkazom na dôkazy v súdnom spise založené na č.l. 180 a 182, čo predstavuje odvolanie žalovanej 1/ zo dňa 14.1.2011 vo veci určenia výživného v konaní sp. zn. 38P/206/2007 a záznam KR PZ v Bratislave o poskytnutí spolupráce zo dňa 6.11.2008.

18. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vzhľadom na púhy odkaz na vykonané dôkazy nevyplýva, akým spôsobom vyhodnotil jednotlivé dôkazy ako aj všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, navyše, z prevažnej väčšiny dôkazov, na ktoré prvoinštančný súd odkázal, nevyplýva skutkové zistenie súdu prvej inštancie o vystaňovaní sa žalobcu z domu a jeho následnom sporadickom vracaní sa do nehnuteľnosti a ani záver o nepreukázaní nepretržitosti užívania nehnuteľnosti. Nie je napríklad zrejmé, akým spôsobom vyplynuli vyššie uvedené skutkové zistenia z výsluchu žalobcu, ktorý tvrdil, že nehnuteľnosť užíval od roku 1998 do roku 2011, kedy mu malo byť zabránené v užívaní domu. Rovnako tak nie je zrejmé ako má preukazovať uvedené skutočnosti list žalovanej 1/ zo dňa 25.9.2011 adresovaný žalobcovi, v ktorom žalovaná 1/ upozorňuje žalobcu, že jeho užívateľské právo k nehnuteľnosti je limitované jej vlastníckym právom a žiada ho, aby bez jej súhlasu nevodil do nehnuteľnosti tretie osoby a aby jej odovzdal náhradný kľúč od bočného vchodu do nehnuteľnosti, prípadne list právneho zástupcu žalovanej 1/ zo dňa 1.10.2012, ktorým žiada žalobcu o vypratanie nehnuteľnosti o veci, ktoré obmedzujú užívacie právo žalovanej 1/. Ani z uznesení OR PZ Bratislava III zo dňa 7.10.2010 a 24.1.2011 a z rozsudku vo veci výživného, sp. zn. 11CoP/57/2011 nemožno vyvodit' prvoinštančným súdom zistené skutočnosti, resp. nie je zrejmé, z ktorých konkrétnych skutočností skutkové zistenia vyplývajú. Možno prisvedčiť námietkam žalobcu, že z rozhodnutia nijakým spôsobom nevyplýva, ako vyhodnotil prvoinštančný súd celkový obsah výpovede svedkyne H. ako aj obsah DVD záznamu predloženého v konaní žalobcom. V súvislosti so záverom prvoinštančného súdu o nereálnosti nepretržitého spolužitia strán sporu v jednom dome v období rokov 2007 až 2/2009, odvolací súd konštatuje, že takýto záver sa javí vzhľadom na absenciu vyhodnotenia všetkých relevantných dôkazov (v ich vzájomnej súvislosti) minimálne ako predčasný.

19. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd je povinný pri vyvedení skutkových (a následne aj právnych) záverov vyhodnotit' všetky rozhodné tvrdenia a dôkazy, ktoré v konaní vykonal a starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a to v prospech žalobcu ako aj žalovaného. Zároveň je potrebné, aby súd zrozumiteľným spôsobom v rozhodnutí uviedol, prečo tie ktoré tvrdenia považoval za pravdivé a na akom podklade dospel k svojmu záveru, zvlášť v prípade, ak boli v konaní predložené dôkazy, ktoré majú preukazovať protichodné tvrdenia. Je potrebné konštatovať, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jasný a zrozumiteľný spôsob hodnotenia dôkazov, ktorá skutočnosť má za následok nepresvedčivý záver prvoinštančného súdu o potrebe zamietnutia žaloby.

20. Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom nevykonania dôkazov (výpis z LV č. XXXX zo dňa 15.7.1997 a GP zo dňa 12.3.1998), odvolací súd ju nepovažoval za dôvodnú. Predovšetkým je potrebné poukázať na to, že uvedené dôkazy boli predložené samotným žalobcom, preto nie je zrejmé, akým spôsobom mali byť porušené jeho procesné práva v súvislosti s oboznámením dôkazov. S poukazom na znenie § 204 C.s.p. nemožno dospieť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces, nakoľko ide o dôkazy, ktorých odpis bol žalovaným v priebehu prvoinštančného konania doručený a neboli protistranou spochybnené. Pokiaľ ide o dôkaz, na ktorý poukázal žalobca vo svojom odvolaní - rozhodnutie OÚ Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-BA-OVVS3-2011/21809 zo dňa 20.12.2011, tento sa v súdnom spise nenachádza.

21. So zreteľom na uvedené považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný, nespĺňajúci zákonné náležitosti predpísané v § 220 ods. 2 C.s.p., nakoľko v ňom absentujú dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, a z toho vyplývajúci jednoznačný a nepochybný záver o nedôvodnosti žaloby. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné konštatovať, že rozhodnutie prvoinštančného súdu uvedeným požiadavkám nevyhovuje, čím je zároveň naplnený dôvod pre zrušenie prvoinštančného rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p..

22. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil, pretože jeho nepreskúmateľnosťou došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Úlohou prvoinstančného súdu bude pri ďalšom prejednaní veci opätovne skúmať a posúdiť opodstatnenosť nároku žalobcu v intenciách vyššie uvedených právnych úvah odvolacieho súdu a opätovne vo veci rozhodnúť. Predovšetkým bude potrebné, aby súd prvej inštancie ustálil otázku dobromyseľnosti žalobcu, a teda oprávnenosti jeho držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a následne aj otázku nepretržitosti výkonu tohto práva (s určením začiatku užívania nehnuteľnosti žalobcom), pričom pri hodnotení dôkazov uvedie svoju úvahu o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov. Úlohou súdu prvej inštancie bude teda odôvodniť rozhodnutie tak, aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 C.s.p., t.zn. v ňom uviesť stručný a jasný výklad o tom, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri posúdení nároku, vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy; v novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).